

Môj únik na Luník IX

Uverejnené pondelok, 30. marec 2015, 08:11 Napísal: bloger Prečítané: 70151x

---

Po mesačnej prestávke sa hlási [ÚNIK IX](#), tentokrát sa Lucia rozhodla podeliť o svoj zážitok.

Ahojte, moje meno je Lucia a chcem vám trochu priblížiť môj Únik na Luník. Vraj, čo by už len mohli ľudia robiť na Luníku, keď je tam všade iba špina a situácia rovnajúca sa strate nádeje na lepšie časy? Hej, väčšina z prvých otázok, ktoré sa vás niekto opýta po tom, ako mu poviete, že sa chystáte na Luník IX, znie podobne. A hneď po tom nasledovala trochu netradičnejšia otázka: My máme paralyzér? Nieže by som sa po tomto mojom novom zistení cestou na Luník necítila bezpečnejšie. Ale bola som rada, že so Šimonom, ktorý bol na Luníku spolu so mnou, sme počas celého víkendu nemuseli na takúto otázku ani raz odpovedať vetou: „A nebojíme sa ho použiť.“ (úprimne, už jeho skúška vo vlakovom kupé ma trochu vydesila :D)

Luník IX bol v mojej mysli vždy miestom, na ktoré by som sa asi naozaj bála vstúpiť. Lenže viete čo? My sme prišli. A prvé s čím som sa stretla vôbec nebolo vykrikovanie, žobranie a nadávanie. Naopak – úsmev, objatie a radosť! Že tieto slová nemajú nič spoločné s Luníkom IX? Nie, s Luníkom v mojich predstavách naozaj nemali nič spoločné, bol to ozajstný Luník IX, ten, cez ktorý prešiel dokonca aj Google street. Hneď potom, ako sme počuli nahlas bijúcu hudbu, ktorá hučala z okolia niektorého z panelákov, sme mohli počuť aj krásnu hudbu znejúcu v kostole uprostred Luníka. A presne to bolo to miesto radosti. Saleziáni Dona Bosca na Luníku IX sú radosťou a nádejou uprostred prievanu chodieb rozbitých panelákov. Asi polku sv. omše som sa snažila spamätať z toho, že malý chlapec mi 5 minút potom, ako ma spoznal povedal, že keď odídem, budem mu chýbať. No a ďalšiu polovicu omše som sa zase snažila ako-tak chytiť do spevu rómekých kresťanských pesničiek. Uznávam, moc zbožná som asi cez tú omšu nebola. V sobotu som mala s deckami výtvarný workshop, na ktorom sme robili kríž z makiet vlastných dlaní. A že sa nám teda naozaj podarilo! Poobede som mohla byť na nácvičku spevokolu, z ktorého som bola celkom úprimne trochu mimo. Ale v tom najlepšom zmysle slova. Pretože ak máte radi hudbu minimálne tak ako ja, potom vám rómske pesničky naozaj sedia do nôty! Ale to hlavné, čo vám chcem o Luníku povedať sa neudialo ani na výtvarnom workshope ani na spevokole. To hlavné sa udialo v mojej hlave počas pohľadu z okna izby.

Určite ste už čítali alebo počuli mnoho „príbehov“ z Luníku o tom, ako to tam chodí, ako to tam vyzerá a pod. Ja preto nechcem rozprávať o podmienkach, ale o mojich myšlienkach. Mám 4-ročnú sestru, ktorá keď ráno vstane, v prvom rade zobudí aj mňa, že vraj som už spala dosť. Na Luníku sa ale deti nepýtajú, ako sa vyspali a čo sa im snívalo. Otázka znela: „Spal si dnes?“ Bolo 7 hodín ráno a deti nepozerali v obývačke pod perinou Mášu a medveďa. Namiesto toho kráčali s bandaskami väčšími, ako oni sami po vodu. Z trasúcej sa kopy odpadkov pred centrom nevyšlo žiadne zviera, vyšiel malý chlapec. A keď z piateho poschodia vyhodili veľký koberec, malé krásne brčkové dievčatko, vedľa ktorého spadol sa ani len nezľaklo. Proste ho vzalo na plece a odišlo. Malých detí – tých mi bolo ľúto. A zároveň som sa strašne tešila, keď som videla, ako málo stačí k tomu aby sa tešili oni. Nikdy som nevidela radosnejšie zahryznutie do lopty, ako v sobotu v telocvični. Dobré, nikdy som nevidela zahryznutie do lopty. Ale tá radosť! Strašne by som vám priala vidieť, ako sa dá na obyčajnej naháňačke smiať tak, že sa váľate po zemi. A strašne by som vám priala vracať sa o jedenástej v noci po úplne tichom Luníku, v ktorom už len tlel oheň vo veľkom kontajneri. Z počutia viem, že taký tichý nočný Luník sa často vidieť asi nedá. V nedeľu sme boli na krížovej ceste na kalvárii. Túto krížovú cestu hrali práve deti odtiaľto a jedna z vecí, ktoré by som vám opäť priala

Môj únik na Luník IX

Uverejnené pondelok, 30. marec 2015, 08:11 Napísal: blogger Prečítané: 70151x

---

vidieť, boli tváre ľudí, ktorí zistili, že tie čokoládky v kostýmoch sú z Luníka.

Majka, ktorá má na starosti projekt Únik IX, vďaka ktorému som na Luník mohla prísť aj ja, sa ma pýtala, aké mám z toho všetkého pocity. Ani teraz by som jej neodpovedala inak. Bijú sa vo mne dva postoje. PRE – ktorým sú krásne hnedooké deti a PROTI – ktorým je vlastná neochota hýbať sa vpred. Nechcem hodnotiť situáciu ani obhajovať činy. Chcem vám len povedať staré známe – 100x lepšie je zažiť, ako 1000x počuť. Aj ty sa môžeš tohto projektu zúčastniť a zažiť atmosféru Luníka IX na vlastnej koži. Neboj sa neprijatia, mám pocit že tam dokážu prijímať a byť vd'ační viac, ako na mnohých miestach inde.

Chcem sa veľmi poďakovať Saleziánom Dona Bosca, ktorí nás na Luníku privítali s otvorenou náručou a vďaka ktorým sme sa mali naozaj ako v bavlnke. Za posledné roky odviedli veľký kus práce a stále idú vpred, za čo im naozaj patrí rešpekt. Na CD-čku, ktoré mi práve hrá ide pesnička, v ktorej sa spieva „rodas tiro drom, Devla pal tu džal,“ čo znamená „hľadáme Tvoju cestu, Bože ideme za Tebou.“ A ja som vd'ačná, že moja cesta mala zastávku aj na Luníku IX a dúfam, že niekde po konečnej sa znova otočíme a cestou späť sa tam opäť zastavíme.